

PAVOL
BOŽÍK

CUDZINEC

IKAR

PAVOL
BOŽÍK

CUDZINEC

Text © 2020 by Pavol Božík

Jacket design © 2020 by Diana Delevová

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7015-2

Venujem svojmu otcovi, ktorý si moju prvú knihu, žiaľ, už nestihol prečítať.

Ďakujem svojim rodičom za to, kto som, teda za všetko.

Ďakujem svojim slovenským priateľom, ktorí ma všemožne podporovali v najdôležitejšom rozhodnutí v živote, v odchode do Nórska, ktoré som si zamiloval od prvej návštevy v roku 2008.

A špeciálne ďakujem priateľom v Nórsku, ktorí mi pomohli, keď som sa rozhodol pre tento najzásadnejší krok. Konkrétne Mirovi, Eivindovi s rodinou, Ingelin s rodinou, Alešovi s rodinou, Lennartovi, Dagovi, Zbygniewovi a všetkým, ktorých som v Nórsku stretol a zanechali stopu v mojom novom živote. Vďaka nim sa tu cítim ako doma a dokázal som napísať túto knihu.

Ďakujem vydavateľstvu Ikar za to, že mi umožnilo splniť si sen.

* * *

Til min far som dessverre døde før denne boken ble ferdig.

Jeg takker foreldrene mine for det jeg er, for alt.

Takk til mine slovakiske venner, som har støttet meg på alle måter da jeg skulle ta mitt livs viktigste avgjørelse - å flytte til Norge. Et land jeg har elsket siden mitt første besøk i 2008.

Øg spesielt takk til mine venner i Norge som hjalp meg da jeg skulle gjennomføre dette avgjørende steget. Takk til Miro, Eivind med familien, Ingelin med familien, Aleš med familien, Lennart, Dag, Zbygniew, og alle jeg har truffet i Norge og som har gjort inntrykk på meg i mitt nye liv. Det er også deres for-tjeneste at jeg føler meg hjemme her og at jeg kunne skrive denne boken.

Takk til Ikar for at drømmen min kunne gå i oppfyllelse.

KAPITOLA 1

Obrovský trajekt spoločnosti ColorLine sa lenivo vliekol do prístavu v Osle. V diaľke sa už črtali obrysy radnice, tehlovej dominanty mesta. Jej hnedé steny nemožno prehliadnuť. Na kopci na ľavej strane sa v slnku ligotal legendárny Holmenkollen, lyžiarsky skokanský mostík, kde dosiahli niekoľko úspechov aj slovenskí športovci. Tvarom z diaľky pripomínal obrovského brachiosaúra. Oslo bolo ako na dlani.

Jakub sedel na najvyššom poschodí lode a zo stoličky na terase si vychutnával výhľad. Loď sa pomaly plavila popri pobreží, predierala sa pomedzi zelené ostrovčeky, nádherné biele a červené domy. Spokojní ľudia si začínali rozkladať veci na príľahlých plážach. Bolo iba trištvrte na desať ráno, ale aj tu na severe bolo tohtoročné leto výnimočné. Vždy keď sa dalo, utekali miestni k moru a hneď skákali do vody. Aj v dnešné sobotné ráno si chcel každý z nich uchytiť najlepšie miesto.

Po dvadsaťhodinovej plavbe si Jakub na palube vychutnával poslednú cigaretu ešte predtým, než loď zakotví v prístave. Pohľad na nádherné pobrežie ho síce uistoval, že vycestovať bolo správne rozhodnutie, aj tak však mal

kameň v bruchu. Pripisoval to skôr obave z toho, že sa blížia k pevnine. O nórskech colníkoch kolujú rôzne legendy, napríklad tá, že rozoberajú autá.

Aj to jeho bolo plné osobných vecí. Sťahoval sa. Posledných desať rokov chodil do Nórska ako na klavír. Pracovné povinnosti sa zmenili na lásku ku krajine, k ľuďom a celý ten čas sa vlastne nevedomky pripravoval na to, že sa sem presťahuje natrvalo. Umelec dušou, producent profesionál. O prácu nikdy nemal núdzu. Ani o peniaze. Hoci niekedy pracoval dvadsaťštyri hodín denne, výsledky sa zakaždým dostavili a jeho sen sa postupne menil na skutočnosť.

Pred dvoma rokmi sa prvý raz začal seriózne obzerat' po vlastnom bývaní. S celkom jasnou predstavou. Dom s veľkým pozemkom. Mal na to dva dôvody. V prvom rade chcel miesto pre bielu labradorku, o ktorej sníval už na Slovensku, no do bytu v Podunajských Biskupiciach ju nikdy neprivedol, aby sa zbytočne netrápila. Vedel však, že v Nórsku, v dome s veľkou záhradou, bude rovnako šťastná ako on. Meno jej vybral už dávno, stačilo len doviešť ju domov.

Ďalším dôvodom, prečo sníval o veľkom pozemku, bolo, že si tam chcel postaviť vlastné nahrávacie štúdio. Ideálne v samostatnej dvojposchodovej budove, odhlučnenej, aby mali umelci absolútny komfort, keď prídu nahrávať. Na prízemí by mohli pracovať a na hornom poschodí oddychovať, žiadne naháňačky do hotela. A keď ich kopne múza, môžu ostať v štúdiu pokojne aj do rána. Úplne ideálne by bolo, keby sa dom so štúdiom nachádzali v blízkosti metra, zastávky električiek alebo autobusov. Práve preto sa mu štvrť Nordstrand zdala naj-

lepšia. Akási pocitová záležitosť, láska na prvý pohľad. Do mesta päť zastávok električkou, sedem autobusom, metro na dosah a klamlivý dojem, že ide o satelitné mestečko. Keby sa po dvore preháňali sliepky, ešte väčšmi by to pripomínalo vidiek. A pritom je to stále hlavné mesto. Navyše, stačí vysadnúť na bicykel a o desať minút stojíte na rozľahlej pláži. Nordstrand bude fajn, usúdil Jakub pred dvoma rokmi, keď počas pracovnej cesty náhodou natrafil na ideálny pozemok s dvoma domami na predaj. Ten menší by stačilo len nadstaviť o jedno poschodie a jeho sny by začali naberať reálne kontúry.

Nastal boj s časom. Povolenia v Nórsku a nekonečné byrokratické procedúry v slovenských bankách. Nakoniec sa však všetko podarilo a pôžička pokryla kúpu domu, stavebné úpravy aj zariadenie. Všetky úspory sa rozhodol investovať do nahrávacieho štúdia. Najväčšie obavy mal z toho, ako to celé prebehne. Nemohol dva roky stráviť v Nórsku a dozeráť na projekt. Našťastie si tu za tých niekoľko rokov našiel priateľov a mohol sa na nich spoľahnúť. Zatiaľ čo on makal doma, veci v Nórsku sa hýbali.

Len pred tromi dňami mu prišli na účet peniaze za predaný byt v Podunajských Biskupiciach. Okamžite nimi splatil pôžičku v banke, aby zo Slovenska odchádzal bez záväzkov. Teraz sedel na vyhliadkovej terase trajektu a, rovnako ako komín lode, vypúšťal z úst dym z cigarety. Radnica Osla bola opäť o niečo zreteľnejšia.

Cieľ bol na dosah.

Pomalý had áut, ktoré mierili z trajektu na pevninu, sa zdal nekonečný. To Jakubovo bolo medzi poslednými. Nádej sa, že to môže byť dobré znamenie. Ak si col-

níci rozchytajú tých pred ním, naňho už žiaden neostane a cesta bude priechodná.

Auto mal plné osobných vecí, veď sa sťahoval. Na Slovensku však posledné dni utiekli tak rýchlo, že nemal čas riešiť, čo všetko si môže so sebou do Nórska vziať. Oblečenie a nejaká výbava do kuchyne nebudú nikoho zaujímať. Ale čo technika?

Televízor, ktorý v čase kúpy stál tisícpäťsto eur, zosilňovač za polovičnú sumu a ešte aj zostava reproduktorov zhruba za päťstovku. Keď sa to zráta, aj keď sú už trochu opotrebované, stále je to celkom slušná kôpka peňazí. Kubo sa však usmieval. Predsa najhoršie, čo sa môže stať, je, že bude musieť zaplatiť daň, a to zvládne.

Nórsky colník, ktorému predloží originál faktúry, si odráta sumu za dva roky používania a možno vyrubí nejaké clo. Pre televízor ho predsa nezavrú na päť rokov do väzenia, dúfal.

Jakub sledoval tri pruhy pohybujúcich sa áut pred sebou a vedľa seba. Tie s nóorskymi značkami si nikto príliš nevšimával, colníci im zamávali na odchod. Nóri sa vracali domov. Buď z dovolenky, alebo z obchodnej cesty. Naložiť sa v Nemecku a doplávať až do hlavného mesta v pohodlí kajuty je určite ideálna voľba. Zahraničné značky však pozornosti colníkov neušli. Ten, ktorý Jakubovi naznačil, aby zastavil a stiahol okienko na svojej strane, vôbec nevyzeral prívetivo. Uniforma zdôrazňovala jeho dôležitosť, bezduchý výraz na tvári budil dojem, že ho ne baví byť v práci v sobotu dopoludnia, a keď to už musí byť, aspoň si niekoho vychutná. Seversky svetlé vlasy a o niečo tmavšie fúzy pod nosom už na prvý pohľad prezrádzali, kto je tu doma.

„Kam cestujeme?“ naklonil sa colník k okienku. Opýtal sa nečakane milo.

Jakub si pripravil niekoľko fráz. Odpovede na otázky, o ktorých vedel, že ho neminú. Študoval ich na internete a dozvedal sa ich aj od kamarátov. Pohľad na colníka ho úplne vystrašil. Rozhodol sa, že nebude zbytočne blabotať a pokúsi sa skrútiť to na minimum.

„Hjemme,“ odpovedal s úsmevom na tvári.

„Oooo, hjem,“ opravil ho colník aj v tom jedinom slove, ktoré zo seba vôbec dostal. A ani to nepovedal správne.

Hjemme, teda doma, bude až vtedy, keď si na terase zapáli prvú cigaretu. Zatiaľ cestuje, teda hjem.

„Ja, hjem, beklager,“ ospravedlnil sa Jakub.

Colník sa usmial. „Máš nejaký alkohol alebo cigarety?“

„Kartón cigariet pre seba a desať litrov piva pre priateľov, ktorí mi dali dohromady dom, aby som sa mohol nasťahovať a začať tu žiť,“ vysúkal zo seba Jakub a čudoval sa, čo všetko z neho v nórčine vyšlo. Stres zjavne robil svoje. „Môžem ti to ukázať.“

„Netreba, choď a užívaj si,“ usmial sa colník, potľapkal ho po pleci a zamával mu na odchod.

Keď Jakub po pár metroch nahadzoval do navigácie adresu svojho nového bydliska, ešte sa mu triasli ruky, no zároveň sa smial.

Nechcelo sa mu veriť, že by to bolo všetko. Ibaže po pár metroch sa objavila brána, za ňou kruhový objazd a odtiaľ ho už navigácia viedla k pobrežiu.

Asi dvadsať minút po tom, čo mu colník zamával na odchod, zaparkoval pred domom. Pred svojím novým domom, svojou novou budúcnosťou. Všetko nechal tak. Z auta vybral iba plechovku s džúsom a prázdnu plas-

tovú fľašu, z ktorej cestou upíjal. Na dne ostal ešte zvyšok nejakého sladkého nápoja. Ideálny na zahasenie ohorka cigarety.

Jakub vyšiel z auta, v jednej ruke plechovka a fľaška, v druhej škatulka cigariet. Sadol si za stôl na terase a zapálil si. Otvoril plechovku a napil sa. Pomaly, celkom labužnícky si potiahol z cigarety a zadíval sa na obzor: More. Pokojné, akoby po ňom ani neplávali lode. Slnko pálilo odušu a Jakub mal pocit, akoby sa mu začínala dovolenka v Chorvátsku. Vybálil si najpotrebnejšie veci a pôjde sa kúpať. Nordstrand je pokojná štvrť, nikde nikoho. Absolútny pokoj. Naozaj mu to pripomínalo nespočetné množstvo dovolení. Toto však nebolo na dva týždne, toto už bolo nastálo.

KAPITOLA 2

Ešte stále sedel za stolom na terase a vychutnával možno už tretiu cigaretu. Nemal sa kam ponáhľať. Keď tu bol pred dvoma týždňami na otočku lietadlom, priatelia mu odovzdali kľúče s tým, že všetko je pripravené, môže sa sťahovať. Vedeli, že to nebude okamžite, ale nemali žiadne obavy. V Nórsku sa nekradne, v Nórsku sa nevykráda.

Aj keby sa tu tie dva týždne nikto nezastavil, aj keby nezamkol, nič sa nestane. Nájde to tu presne také, aké to zanechal. Aj tak bolo. Jakub si tento okamih užíval. Premýšľal nad colníkom, kontrolou, všetkým, čo zažil a čoho sa tak bál. Slováci radi vykladajú o tom, akými tortúrami musia pri príchode autom do Nórska prejsť. Ako ich šacujú, stavajú nabok a dokonca vraj rozoberajú autá.

V Nórsku je problém s alkoholom. Kúpiť sa dá iba v špecializovaných predajniach a je taký drahý, že našinec zaň jednoducho nezaplatí. Možno máme v tejto severskej krajine naozaj povest pašerákov chľastu, a tak sú podobné kontroly realitou, dumal Jakub. Alkohol možno doviezť iba v obmedzenom množstve, rovnako ako cigarety. Škatulka tu stojí trinásť eur.

Jakub si až s odstupom času uvedomil, že sa ho colník pýtal práve na alkohol. Nič iné ho nezaujímalo. Stačilo priznať desať litrov piva pre priateľov a žiadne ďalšie otázky neprišli. Tá dôvera ho prekvapovala. On sám alkoholu nijako neholduje, skôr je jeho odporcom. V aute naozaj nemal nič navyše, no zdalo sa, že by pokojne mohol previezť celý pivovar. Nóri veria tomu, čo sa im povie, pretože ani oni si navzájom neklamú. Čo sa vyriekne, to je sväté. Aj napriek tomu nešlo Jakubovi do hlavy, prečo to prebehlo tak hladko. Naozaj stačilo čarovné slovíčko hjemme, ktoré v danej chvíli ani nevyskloňoval správne? Nóri sú pyšní na seba i na svoju krajinu. Ak sa sem niekto sťahoval a ich vlasť začínal považovať za svoj domov, mohlo to v colníkovi vzbudiť hrdosť a privrel obe oči za slnečnými okuliarmi nad tým, čo vezie Jakub v aute.

Jakuba odrazu premohol pocit, že tu je doma, tu je správne. A v ušiach mu to znelo oveľa veselšie, než keď to do mikrofónu vyhlasuje unavená teta v jednom zo slovenských obchodných reťazcov. Nič iné predtým, potom ani medzitým neexistuje. Tu, na letnej terase svojho nového domu, pri pohľade na more, cítil len vytúžený pokoj a pohodu.

Asi po piatej cigarete sa zdvihol od stola. Džús v plechovke sa prehrial od horúceho slnka, ktoré tento rok netradične páliło nad Nórskom už od apríla. Odomkol dvere domu, vošiel dnu a rozhladol sa. Práve sa začínal nový život. Hádám bez stresov, bez nezmyslov, ktoré sa diali na Slovensku, bez zavraždených novinárov, byrokracie na úradoch, korupcie na najvyšších miestach a nechoty štátu pomáhať svojim ľuďom, no s o to väč-

ším nadšením zdierať ich. Sem chápadlá politickej mafie nesiahajú.

Rozhliadol sa po dome a postupne začal vynášať veci z auta. Prekvapilo ho, že o hodinu mal všetko hotové. Slnko bolo ešte poriadne vysoko, hrialo ako na pravé poludnie. Počas leta sa v Nórsku takmer nestmieva. Rozmýšľal, či sa pustí do vybalovania škatúl. Na to bolo naozaj ešte dosť času, to môže kedykoľvek. Z predsiene vytiahol bicykel, ktorý si kúpil, keď tu bol naposledy. Zabuchol dvere, ani nezamykal. Spustil sa dole kopcom k moru a na pláži bol o pätnásť minút. Nabudúce to zvládne za desať, pomyslel si, keď sa kúpil v mori.

Bicykel odstavil do jedného z mnohých stojanov, ktoré boli na to určené. Všimol si, že väčšina ostatných bicyklov bola odomknutá a ich majitelia si dokonca nechali v košíkoch osobné veci. Tu to nikto nerieši. Čo ti nepatrí, to neberieš. Helmy, ktoré sú v Nórsku pri bicyklovaní povinné, viseli iba tak, prehodené cez kormidlo.

Pláž bola dokonale vybavená. Sprchy, toalety, pitná voda, drevené stoly, lavice aj odpadkové koše. Dostatok miesta pre tých, čo by chceli grilovať, a teraz, v sobotu popoludní, bolo takých viac než dosť. Nikde žiadne smeti, každý si po sebe uprace. Na pláži je i malý bufet pre tých, ktorým sa grilovať nechce, a radšej si kúpia nanuk. Aj Jakub to mal v pláne cestou domov. Plával v mori takmer hodinu. Nevedel sa ho nabažiť. Od brehu k bóji, od bóje späť, niekoľkokrát dookola. Bolo pokojné a neuveriteľne teplé. Ani sa nemusel dlho osmeľovať, aby doň vstúpil. Celé mu to ešte intenzívnejšie pripomínalo Chorvátsko.

Až keď vyšiel z vody, uvedomil si, že si nevzal uterák. Neprekážalo mu to, veď slnko ho raz-dva osuší. Vyštváral sa na skalu, ktorá bola na brehu a na ktorej sa zabávalo niekoľko mladých ľudí. Okrem nich tam ležal aj jeden osamotený mladík a teraz už aj Jakub. Sedel, fajčil a len tak hľadel do dialky. Centrum Osla na dohľad a skokanský mostík Holmenkollen v dialke. Nádhera. Neopísateľná spokojnosť.

„Er du ok?“

Jakub sa strhol. To patrilo jemu? Kto by sa ho tu pýtal, či je v poriadku? Prečo? Z akého dôvodu? Nikto ho tu nepozná. Poobzeral sa. Nevidel nič. Len mladík ležiaci pod ním na skale ho prebodával pohľadom.

„Du spørre meg?“ opýtal sa Jakub najjednoduchšie, ako vedel, či otázka patrila jemu, a uvedomil si, že gramaticky to asi nie je správne.

„Ja,“ usmial sa mladík.

„Ja, jeg erok, hvorfor?“ opýtal sa Jakub nechápavo.

„Iba chcem vedieť, či si šťastný.“

Slovo lykkelig Jakub poznal a z toho usúdil, že sa mladík zaujíma o jeho pocity. Usmial sa a odpovedal mu lá mavou nórčinou.

„Jeg er veldig glad,“ potvrdil Jakub, že sa cíti veľmi šťastne.

„Bol si sa kúpať?“ pokračoval v rozhovore neznámy chalan na skale.

„Jasné,“ odpovedal Jakub nadšene.

„Voda je dobrá?“

„Výborná!“ hľadal Jakub najjednoduchšie odpovede.

„To je super. Tak si to užívaj.“

„Takk,“ poďakoval sa Jakub a pristihol sa pri tom, že sa usmieva.

Úplne cudzí človek na pláži sa zaujímal o jeho pocity a bol spokojný, že on je spokojný. Len tak, pretože ho to zaujímal. Bez toho, aby si napokon vypýtal peniaze alebo cigaretu, na čo bol Jakub zvyknutý zo Slovenska od rôznych asociálov pred obchodmi. Tohto zaujímal iba to, či je šťastný. Bol.

Keď mu slnko trochu vysušilo plavky, zamával Jakub mladíkovi na skale, zaželel mu pekný deň a vybral sa smerom k bufetu. Kúpil si nanuk. Smotanový. Poctivý. Cestou k bicyklu ho vychutnával. Keď dojedol, nasadol na bicykel a vrátil sa domov.

KAPITOLA 3

Jakubove prvé kroky mali viesť na cudzineckú políciu. Aspoň taká bola jeho predstava. Keď sa nalogoval do systému a chcel si vybrať termín návštevy, zistil, že čakacia lehota je tri mesiace. Olutoval, že sa tomu nevenoval skôr, ešte na Slovensku. Registrovať sa mohol kedykoľvek, odkiaľkoľvek a už vopred si vybrať niektorý z júlových termínov. Teraz musel čakať na začiatok októbra. Rezervoval si najbližší voľný dátum s tým, že sa sporadicky na stránku vráti, keby sa uvoľnil skorší termín.

* * *

Jakub pricestoval do Nórska s jasnou pracovnou víziou. Už mal dokonca podpísaných niekoľko zmlúv na nahrávanie s umelcami aj dostatočnú finančnú zábezpeku, takže pravidlá na pobyt spĺňal. Nórske občianstvo, o ktoré sa chcel uchádzať, bolo ešte v nedohľadne. O to môže požiadať po piatich rokoch – ak sa dovedy nič nestane a úrady presvedčí, že to so životom v Nórsku myslí vážne. Myslí!

Dovedy však musel byť registrovaný na cudzineckej polícii a daňovom úrade. Aj o pridelení nórskeho čísla

kolujú legendy. Sú to dve čísla, akési polovičné a kompletné. To polovičné povoľuje na pobyt a je dočasné. Jeho držiteľ sa sporadicky, po splnení stanovených podmienok, musí uchádzať o celé.

Keby dostal kompletné číslo okamžite, stal by sa z neho v podstate polovičný Nór. Jeho pobyt i podnikateľský zámer by schválili, pobyt by nemusel nijakým spôsobom predlžovať, automaticky by získal vlastného lekára a právo na ošetrovanie ako ktorýkoľvek Nór. Získanie celého čísla uľaví od ďalších starostí. Z toho, čo vedel, ho však nórske úrady nepridelujú iba tak mávnutím ruky.

Treba dokladovať množstvo vecí. Zoznam dokumentov, ktorý mu prišiel v potvrdzovacom e-maile, kde ho upozorňovali na termín rezervácie, sa mu zdal nekonečný.

Vytlačil si ho na tlačiarňu, ktorú pripojil k notebooku ešte večer po návrate z pláže. Spomedzi škatúl, ktoré do domu nasťahoval z auta, vytiahol tú s nápisom Doklady. V nej mal v šanónoch poukladané papiere, o ktorých si myslel, že by ich mohol v Nórsku potrebovať. Precíznosť hudobného producenta sa mu v tomto prípade vyplatila na sto percent.

Postupne si odškrtal body, čo od neho žiadali. Všetko vedel predložiť a zdokladovať. S dokumentmi si vytvoril samostatnú zložku, na jej koniec pridal ešte kópie zmlúv s umelcami, keby to bolo potrebné.

Zložku odložil na poličku. Vytiahne ju až v októbri, nateraz sa jej nemusí venovať. Ak to ozaj bude až v októbri, v jeho štúdiu už bude nahrávať druhý umelec. Úradníci môžu pokojne prísť na kontrolu.

Vyšiel pred dom a šálku kávy vychutnával spolu s cigaretou. Bola nedeľa a okolo jeho domu vládol rovnaký pokoj ako včera. Rovnako tak bude aj zajtra a potom ďalšie dni. Možno preto, lebo je leto, všetci sú na dovolenke, deti majú prázdniny. Keď dofajčil, vrátil sa dnu a začal vybaľovať škatule. Postupne, niet sa kam ponáhľať. Prvý umelec príde nahrávať vo štvrtok, ale tomu je jedno, či je v dome poriadok alebo nie. Štúdio je samostatná jednotka. Jakub sa teda po chvíľke rozhodol, že opäť sadne na bicykel a pôjde sa okúpať do mora.

KAPITOLA 4

Napriek tomu, že v Osle vládlo netradične horúce leto a dni sa vďaka svetlu ešte aj o jedenástej v noci javili ako nekonečné, všetko ubiehalo akosi prirýchlo. V júli bola neuveriteľná spara, teploty sa štvrali k tridsiatkam. Jakub sa rozhodol, že si cez leto urobí voľno. Na jeseň plánoval navštevovať kurzy nórciny. Len tak, aby sa roz-
hovoril. Knižnice po celom Osle organizovali takéto de-
baty každý deň a zadarmo. Skvelé miesto na stretnutia
s novými ľuďmi a hlavne ideálna príležitosť osmeliť sa
v rozhovoroch.

Veci už boli dávno vybalené a koncom júla sa končil nahrávací termín nórskeho raperovi Kennethovi Engebretsenovi, ktorý bol prvým umelcom, čo u Jakuba nahrával svoj nový album. Býval v Osle, takže využíval iba Jakubovo štúdio. Prenajal si ho na mesiac, prichádzal a odchádzal, kedy chcel, ako mu to vyhovovalo, ako potreboval.

Jakub s ním občas prehodil pár slov v angličtine, niekedy zašiel dovnútra a počúval, čo sa nahráva. Napodiv, hoci tento žáner nemal rád, to, čo počul v štúdiu, ho bavilo. Chlapík sa pri písaní textov zjavne odviazal a doká-